

ΣΗΜΕΡΑ ΔΙΚΑΖΟΥΜΕ ΤΙΣ ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ
Των Δήμητρας Νταφοπούλου, Ιουλίας-Γεωργίας Πουλούλη

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΔΙΚΑΣΤΗΣ
- B) ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ
- Γ) ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ

Πρωί. Αίθουσα δικαστηρίου. Η αίθουσα είναι σχεδόν άδεια. Στο μπροστινό μέρος της σκηνής βρίσκεται ο κατηγορούμενος, πίσω του σε δυο πολυθρόνες βρίσκονται ο δικαστής και ο εισαγγελέας. Στα αριστερά της σκηνής βρίσκεται μια γυναίκα σε ένα γραφείο, η οποία αμίλητη πληκτρολογεί συνεχώς σε μια γραφομηχανή.

ΔΙΚΑΣΤΗΣ: (παίρνει στα χέρια του τα χαρτιά που βρίσκονται ήδη στα πόδια του και με επικριτικό ύφος προς τους παρευρισκόμενους, διαβάζει δυνατά)

Σήμερα, την 23^η Νοεμβρίου, ώρα 10 προ μεσημβρίας βρισκόμαστε στο ανώτατο δικαστήριο του κράτους της Νοησιαρχίας, με σκοπό να διερευνήσουμε και να βρεθούμε ενώπιον της αλήθειας, σε μία υπόθεση με κατηγορούμενο τον παρευρισκόμενο ανθρωπάκο, ονόματι Ζαούλ Φεντούα, ο οποίος φαίνεται ύποπτη απειλή για εμάς (**ξεροβήχει**) λόγω των πράξεων του.

(Σταματάει την ανάγνωση και κάνει νόημα στον εισαγγελέα να ξεκινήσει την αγόρευση. Στο μεταξύ ο κατηγορούμενος παραμένει όρθιος στο μπροστινό μέρος της σκηνής, ανέκφραστος.)

ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ (ξεκινάει την αγόρευση, απευθύνεται στο κοινό)

Αξιότιμε δικαστά, ανύπαρκτοι ένορκοι, και εγώ ακόμη απορώ μαζί σας πώς ένας άνθρωπος που έχει διαπράξει ένα τέτοιο φρικαλέο έγκλημα μπορεί να βγαίνει ακόμα έξω, να συνυπάρχει με εμάς τους φυσιολογικούς, να τρέφεται, να αντικρίζει τον ήλιο, να είναι ζωντανός. (**αρχίζει να φωνάζει περισσότερο**) Ναι, λοιπόν! Τολμάω να το πω! Ο κατηγορούμενος δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένας μικροσκοπικός άχρηστος άνθρωπος στο πνεύμα, που δεν ενδιαφέρεται παρά μονάχα για την αξιοθρήνητη προσπάθεια του να φανεί σημαντικός στα μάτια των ανώτερων δυνάμεων και να ικανοποιεί τα προσωπικά του συμφέροντα που πολλοί αφορισμένοι όμοιοί του αποκαλούν ανάγκες. (**με ύφος ειρωνικό φωνάζει ερωτηματικά**) Ανάγκες; Τι σημαίνει έχω ανάγκη το παιχνίδι; Τι σημαίνει παιχνίδι, αγαπητοί μου άνθρωποι; Για εμένα αυτές οι λέξεις ηχούν ως δικαιολογίες για τον κυνισμό μερικών κατώτερων ομάδων, που τελικά εκείνοι διαλέγουν να είναι κατώτεροι λόγω των αποτρόπαιων επιλογών τους. Άραγε, πώς θα ήταν ο κόσμος, εάν καταφέρναμε να εξαφανίσουμε το παιχνίδι; Θα ήμασταν πιο δυνατοί. Θα καίγαμε τα σύννεφα της υποτιθέμενης παιδικής ηλικίας. Μίας ψεύτικης ουτοπίας, την οποία με φαντασία, όπως αποκαλείτε εσείς αυτήν

την αρρώστια, ποτίσατε και θρέψατε. Θρέψατε, όπως ο κάμπος την φακή και όπως η γριά τον αργαλιό. Φανταστείτε τι καταστροφική ζωή, κυρίες και κύριοι ένορκοι, θα ζήσει αυτός ο άνθρωπος! Πώς θα νιώθατε εσείς, εμείς, εάν το παιδί το οποίο μεγαλώνουμε με τις θεμελιώδεις αρχές της νοησιарχίας, ξεκινήσει να παίζει έξω, να τρέχει, νομίζοντας πως η ζωή είναι μόνο τεμπελιά, να μην είναι στη δουλειά, όπως θα έπρεπε, προκειμένου να θεωρηθεί σωστός και έντιμος πολίτης;

(Στρέφει το βλέμμα του προς τον κατηγορούμενο)

Σε κατηγορώ, γιατί δεν συμπεριφέρεσαι σωστά. **(βαριά, αργή προφορά, έντονα επιτακτικό ύφος)** Γιατί δρας, ζεις, φέρεσαι, πράττεις σαν ένα παιδί από μια χώρα δυστοπική, όπου έχετε τα λεγόμενα **(γελάει)** δικαιώματα.

(Αμέσως και γρήγορα αλλάζει το στυλ του. Σχεδόν ειρωνικό. Ανασηκώνει τα χέρια και το κεφάλι του στον ουρανό, ενώ βρίσκεται στο μπροστινό μέρος της σκηνής. Κοιτάει με ένα ύπουλο, τρομακτικό χαμόγελο το ταβάνι. Κάνει μία παύση τεσσάρων δευτερολέπτων και φωνάζει)

Ποια δικαιώματα; Μονάχα υποχρεώσεις σου ταιριάζουν, ηλίθιε. Είναι ανάρμοστο να ανοίγεις το στόμα σου, να προσποιείσαι ότι πρέπει να παίζεις, να κινείσαι, να μην δουλεύεις, όπως όλοι εμείς και να έχεις και ένα δικαίωμα άγνωστο στους φυσιολογικούς, το δήθεν παιχνίδι, την λεγόμενη ανεμελιά. Είσαι μεγάλος καραγκιόζης, στο λέω! Μας βάζεις σε κίνδυνο. Και σαν να μην έφτανε αυτό, πρέπει να αναφερθεί ότι δεν είσαι ίδιος με εμάς. Μοιάζεις σαν να γεννήθηκες μες στη λάσπη. Αλήθεια τώρα;

(Ξαναπευθύνεται στις άδειες θέσεις των ενόρκων, γυρνώντας προς την μεριά τους)

Δεν είναι τίποτα άλλο από ένας άπλυτος, αμόρφωτος πρόσφυγας, όπου προφανώς δεν θα του παρέχουμε μόρφωση και οικογένεια, καθώς δεν του αξίζει. Δεν αξίζει να δαπανήσουμε δημόσια χρήματα, έτσι ώστε ένα άχρηστο ον να χαραμίσει τον χρόνο μας. Όλα τα παιδιά έχουν δικαίωμα στην εκπαίδευση αλλά μόνο αν είναι φυσιολογικά. Εκλιπαρώ τον αξιότιμο δικαστή να αποφασίσει με βάση την λογική. Την ύπατη αρχή του κόσμου. Την βασικότερη αξία του τόπου μας. Κάνω χρήση αυτής της δυσάρεστης λέξης, καθώς γνωρίζω πολύ καλά πως μερικοί θα κατανοήσουν τα λεγόμενα μου μόνο με αγόρευση απαγορευμένων από το κράτος λέξεων, οι οποίες χρησιμοποιούνται μόνο σε ιδιαίτερα δύσκολες και σύνθετες περιπτώσεις, λόγου χάρη στην συγκεκριμένη. Εγώ είπα ότι έπρεπε να ακούσετε, έγινα η φωνή του λαού μας, του λαού. Ακόμα για μια φορά. Τέλος.

ΔΙΚΑΣΤΗΣ:

Εφόσον δεν έχετε τίποτα άλλο να προσθέσετε, δεν μπορώ να μην σεβαστώ τη δική μου βούληση και να μην επιτρέψω στον κατηγορούμενο να υπερασπιστεί τον εαυτό του. Όσο άτοπο και ηλίθιο το θεωρείτε. **(η φωνή του έχει ένα ύφος μελαγχολικό, μετάνοιας, προσπαθεί να συγχωρήσει τον εαυτό του. Το ύφος του στρέφεται προς**

το παιδί.) Παρακαλώ, μπορείτε να μιλήσετε. Μπορείτε να πείτε ό,τι ποθείτε, μπορείτε να υπερασπιστείτε τον εαυτό σας, ακόμα και αν ο κύριος εισαγγελέας το θεωρεί περιττό.

(Ο κατηγορούμενος-παιδί σηκώνεται αποφασιστικά από τη θέση του)

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ:

Σήμερα δεν δικάζομαι μόνο εγώ. Σήμερα δικάζονται τα παιδιά όλου του κόσμου. Σήμερα δικάζεται η τιποτένια αξιοπρέπεια μερικών. Δεν θέλω να βγει ούτε μια λέξη από το στόμα μου για την υπόθεση μου. Ξέρω ήδη πόσο άδικες είναι οι κατηγορίες. Θα ήταν πλεονασμός να το ξαναπούμε, έτσι δεν είναι;

(μιλάει στο κοινό, δεν απευθύνεται σε κανέναν από τους ακροατές)

Δεν φταίτε όμως εσείς που είστε άδικος, αλλά ποιον να κατηγορήσω που τα πάντα μου έχετε στερήσει σιωπηλά; Ο κόσμος φέρεται σαν να είμαι ένα αντικείμενο, μια σπίθα από μια φωτιά που έσβησε και πλέον δεν μετράει για κανέναν σας. Είμαι αλήθεια αυτό; Δεν έχω δικαιώματα; Μονάχα υποχρεώσεις; Είναι σχεδόν αδύνατο να κάνω επίκληση στη λογική, καθώς ανύπαρκτη είναι. Αλλά ούτε και έλεος θα ζητήσω, ποσώς με ενδιαφέρει η ελεημοσύνη ενός φασίστα. Ναι, κύριε! Φασίστας είστε, εάν δεν το ακούσατε. Και προτού κάνετε ένσταση, χωρίς να ξέρετε καν τους υποτιθέμενους νόμους σας, επιτρέψτε μου να σας θυμίσω κάτι το οποίο σκόπιμα αγνοείτε. Είμαι παιδί. Είμαι πρόσφυγας. Η ταυτότητα μου είναι πλέον προκαθορισμένη. Θα ζω στο περιθώριο, θα ξεχάσω ποιος είμαι, θα δουλεύω από τα 14 σαν σκυλί, θα πετάξω και θα κλείσω τα όνειρα μου σαν αυτά νόημα να μην έχουν, δεν θα ταξιδέψω, η οικογένεια μου δεν θα υπάρχει, γιατί σύμφωνα με εσάς και την άρρωστη πολιτική σας δεν αξίζω όσο οι άλλοι, δεν είναι όλα τα παιδιά άξια για να λαμβάνουν εκπαίδευση, να νιώσουν την ζεστασιά που ένα βιβλίο μπορεί να τους προσφέρει, να αισθανθούν έστω και για λίγο το υπέρτατο συναίσθημα της αγάπης, της φροντίδας, να μην λερώνουν τα άγουρα χέρια τους σε παλιοσίδερα ποτισμένα με το μίσος κάποιου ανώτερου, κάποιου σαν και εσάς, να έχουν μέσα τους αυτό που ονομάζουμε παιδικότητα, αθωότητα. Είμαι ένα από τα εκατομμύρια παιδιά που το στερήθηκαν, θα είμαι πατέρας ενός παιδιού που πολύ πιθανόν να το στερηθεί επίσης.

(το ύφος αλλάζει. Έντονος συναισθηματικός λόγος, κλαίει λέγοντας τις εμπειρίες του)

Ξέρετε πως είναι να ξυπνάς πριν τον ήλιο, να ματώνεις περισσότερο από ότι τα χέρια ενός γεωργού, να θερίζεις σαν το σιτάρι του Ιούλη, να χάνεις τα πάντα και τους πάντες για να μην ξεχάσεις το ποιος ήσουν και να μην γίνεις αυτός που εσείς θέλετε, μια τέλεια προσομοίωση του αξιοθρήνητου εαυτού σας, ενός εαυτού χωρίς πάθος για ζωή, και όλα αυτά πριν ακόμα ενηλικιωθώ; Έτσι, λοιπόν, πρέπει να καταλάβετε κάτι. Είμαι ακόμα παιδί, είμαι ένας ανήλικος. Θέλω να είμαι έξω, να παίζω, να τρέχω. Ναι, όσο περιέργο και να ακούγετε για εσάς, αυτή είναι η ανάγκη μας. Θέλω να ζω την κάθε

μέρα μου χωρίς έγνοιες που δεν αρμόζουν στην ηλικία μου. Αφήστε με να ζήσω και μην με λέτε τιποτένιο, γιατί μπορώ να κάνω πολλά περισσότερα από ό,τι περιμένετε. Μην μου ξαναπείτε ότι δεν αξίζω να πάω σχολείο ή ότι είμαι κατώτερος από τους άλλους λόγω χρώματος και καταγωγής. Είμαι ένα παιδί σαν όλα τα άλλα, ένας μικροσκοπικός άνθρωπος που διψάει για γνώση, για αναμνήσεις, για ατέλειωτο παιχνίδι στην εξοχή, για αγάπη. Το μόνο που ζητώ να καταλάβετε είναι αυτό. Δεν θέλω να ξαναπάω στην δουλειά, καταλαβαίνω πόσο λάθος είναι, ξέρω παιδιά που περνάνε χειρότερα από εμένα, κορίτσια που περιπλανήθηκαν για να φύγουν από κακοποιητικά περιβάλλοντα, από λυσσασμένες ψυχές, για να αναζητήσουν την ελευθερία τους και βρέθηκαν βιασμένες, δολοφονημένες πριν ακόμα κλείσουν τα 15 τους. Αυτό σημαίνει παιδί για εσάς; Να αντιλαμβάνεται τόσο σκληρά και τόσο ωμά, σχεδόν αδιανόητα ωμά την τρομακτική, την φρικτή πραγματικότητα της κοινωνίας μας; Η κοινωνία; Ποια κοινωνία, κύριοι; Είμαστε ένα κοπάδι ζώα μαζεμένα σε έναν πλανήτη που επιβιώνει, έτοιμο να καταρρεύσει, έναν πλανήτη που εξολοθρεύεται κάθε μέρα. Και η δολοφονία του ξεκινά από εσάς. Από εσάς που θέλετε να κάνετε τα παιδιά να νιώθουν πως πρέπει να υπακούσουν και να υποκλίνονται σε εσάς. Τα μάτια και οι πληγές μου θα μιλήσουν για εσάς

(Σηκώνει την μπλούζα, δείχνοντας το σακατεμένο κορμί του, στο οποίο φαίνονται μελανιές. Παραμένει ακίνητος, γυρίζει στο μέρος του εισαγγελέα με βήματα σιγανά και δάκρυα στα μάτια)

Κύριε εισαγγελέα, αυτή είναι η αλήθεια μου. Αν δεν την καταλάβετε με τα λόγια μου, ελπίζω η πληγωμένη σάρκα μου να σας βοήθησε. Εάν πάλι όχι, ακούστε με για μια τελευταία φορά.

(Βγάζει από την τσέπη του ένα διπλωμένο χαρτί και ξεκινάει να το διαβάσει, μετά από ένα σημείο δεν διαβάζει αλλά θυμάται όσα λέει το χαρτί)

Τάνερ Μπρας, Κάσιους Κλέι, Γκομέζ Αλόνζο, Τζακέν Καάλ Μακέν, Φελίπε Μακέν! Αυτά είναι μόνο 5 από τα εκατομμύρια ονόματα δολοφονημένων παιδιών, δολοφονημένων προσφυγόπουλων που χάθηκαν. Ορίστε, κύριε εισαγγελέα, το κράτος σας.

(δείχνει για ακόμα μια φορά τις πληγές του και ο εισαγγελέας με τα χέρια στο σκυμμένο του κεφάλι απευθύνεται με φοβισμένη φωνή στον δικαστή)

ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ:

Κύριε δικαστά, αποφασίσατε;

ΔΙΚΑΣΤΗΣ:

Είμαι έτοιμος.

ΤΕΛΟΣ